Lietas Nr. C30387714
Lietas arhīva Nr. CA-2525-15/23

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs M.Sviķis
tiesneši: G.Ozoliņa un L.Volberga,
ar sekretāri D.Bezborodovu,
piedaloties prasītājai /pers. A/ un atbildētāja SIA "/Nosaukums A/" pārstāvim /pers. B/,
2015.gada 4.novembrī izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, civillietu /pers. A/ prasībā pret SIA "/Nosaukums A/" par nodarīto zaudējumu un kaitējuma piedziņu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 7.aprīļa spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

2014.gada 10.martā /pers. A/ (turpmāk-prasītāja) vērsās Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā ar prasību pret SIA "/Nosaukums A/" (turpmāk-atbildētājs) par zaudējumu un kaitējuma piedziņu, ar kuru, saskaņā ar 2015.gada 23.martā saņemtajiem prasības pieteikuma precizējumiem lūgts:

-piedzīt no atbildētāja prasītājas labā ārstēšanās izdevumus EUR 180,01 apmērā;
-piedzīt atlīdzību par nodarītajiem miesas bojājumiem, kuru sekas bijis sakropļojums un izķēmojums EUR 28`457,44 apmērā;
-piedzīt morālā kaitējuma kompensāciju EUR 28`457,44 apmērā, kopā EUR 57`094,88 apmērā.

2014.gada 17.aprīlī tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, kuros norāda, ka prasība ir pilnībā nepamatota un noraidāma.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 7.aprīļa spriedumu prasītājas prasība noraidīta pilnā apmērā.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka 2011.gada 8.maijā prasītāja ieradusies SIA "/Nosaukums A/" uzņemšanas nodaļā, tāpat nepastāv strīds par to, ka prasītājai 2011.gada 8.maijā bijusi galvas trauma, bet pastāv strīds par to, vai prasītāja galvas traumu ieguvusi atbildētāja darbinieku prettiesisku rīcību rezultātā.

No lietas materiāliem pievienotajiem 2012.gada 6.augusta un 4.decembra izrakstiem no pacienta /pers. A/ ambulatorās kartes, ko sastādījusi neirologs /pers. F/, redzams, ka 2011.gada 8.maijā prasītājai bijusi galvas trauma, kas pēc pacientes vārdiem norādīta kā atkārtota. No /Nosaukums A/ ārstējošā ārsta /pers. G/ 2011.gada 9.maija izraksta no slimnieka ambulatorās medicīniskās kartes izriet, ka prasītāja atnākusi pati uz uzņemšanas nodaļu, stāstījusi par briesmām no citas planētas, vēlas, lai viņu aizved uz morgu, pakrītot sasitusi galvu apsardzes klātbūtnē, bez samaņas zuduma. Ar Ātro medicīnisko palīdzību pārvesta uz Psihitarijas centru tālāki terapijai. Minēto faktu apliecina ieraksts 2014.gada 20.janvāra Veselības inspekcijas atzinumā izdarītais ieraksts. Saskaņā ar SIA "/Nosaukums A/" daktera /pers. H/ aprakstu, prasītājai 2011.gada 8.maijā konstatēti virspusēji galvas ievainojumi.

Izvērtējusi prasībā norādītos apstākļus un lietā esošos pierādījumus, pirmās instances tiesa secinājusi, ka lietā nav gūts apstiprinājums prasībā norādītajam, ka 2011.gada 8.maijā prasītajai galvas traumu nodarījuši atbildētāja darbinieki. Tāpat lietā nav gūts apstiprinājums, ka prasītājai rentgena kabinetā veikta piespiedu apstarošana kā norādīts prasības pieteikuma papildinājumos, jo atbilstoši lietā esošajam Veselības inspekcijas atzinumam Traumatologs daktere /pers.T/ apskatījusi prasītāju, bet dēļ pacientes psihiatriskā stāvokļa tehniski nevar veikt rentgenu. Minēto apliecina arī 2014.gada 20.janvāra Veselības inspekcijas atzinumā izdarītais ieraksts.

Prasītāja norādījusi, ka dakteris /pers. G/ un ārsts traumatologs uzstādījuši prasītājai diagnozi "Endogēna saslimšana paasinājuma fāze ar murgiem un halucinācijām", kas neietilpst viņu kompetencē, tāpat ārsts nav tiesīgs izprasīt informāciju pa telefonu un viņu rīcība ir pretrunā Ārstniecības likuma 39.panta nosacījumiem. Radiologs /pers. H/ izdarījis nepamatotu slēdzienu par "smadzenīšu atrofiju", kas neapstiprinās ar citiem slēdzieniem un zinātniski. 2012.gada 10.septembrī profesors konsultants /pers. J/ devis nepamatotu slēdzienu par atgriezeniskām trofiskām izmaiņām, kam nav zinātniska pamatojuma.

Kā izriet no 2014.gada 20.janvāra Veselības inspekcijas atzinuma, prasītājai izvērtēta veselības aprūpe atzīta par atbilstošu Ārstniecības likuma 37.panta prasībām.

Pārkāpumi veselības aprūpē nav konstatēti, izmeklējumu rezultāti korelē ar noteiktajā diagnozēm. Atbilstoši 2013.gada 23.septembra /Nosaukums A/ Konsilija slēdzienā ietvertajai informācijai, 2011. un 2012.gada izmeklējumos izskatītie apraksti galvai un galvas smadzenēm atbilst radioloģiskajai atradnei, tie nav pretrunā un papildina viens otru.

Lietā nav gūti pierādījumi apstāklim, ka atbildētāja dežūrējošais ārsts /pers. G/ 2011.gada 8.maijā diagnozi uzstādījis, konsultējoties pa telefonu kā norādīts prasībā.

No lietas materiāliem izriet, ka 2011.gada 8.maijā prasītāja uzņemšanas nodaļā ieradusies pati, verbāla kontakta ar pacienti nav bijis - paciente sēž ar acīm ciet, nereaģē uz verbāliem kairinājumiem. Pēc apsardzes vārdiem stāstījusi par citām planētām, lūgusi aizvest viņu uz morgu, pakritusi sasitusi galvu. Prasītājai apstrādāti nobrāzumi pieres rajonā. Izvērtējot pacientes klīnisko ainu un murgus, pieteikta pārvešana uz Psihiatrijas centru tālākai terapijai.

Kā izriet no daktera dežūrneiroķirurga /pers. G/ konstatētās /pers. A/ klīniskās ainas 2011.gada 8.maijā, dakteris atzinis par nepieciešamu un pieņēmis lēmumu par neatliekamās medicīniskās palīdzības nepieciešamību prasītājai psihiatrijas jomā, kas tiesas ieskatā nav attiecināms uz piespiedu ievietošanu psihiatriskajā slimnīcā Ārstniecības likuma izpratnē, ne stacionēšanu bez pacienta piekrišanas.

Tāpat no lietas materiāliem izriet, ka atbildētāja medicīniskais personāls ir izpildījis Ārstniecības likumā noteikto pienākumu sniegt pirmo palīdzību, apstrādājis prasītājas brūces. Tas apstāklis, ka Slimību profilakses un kontroles centra rīcībā nav informācija par 2011.gada 8.maija prasītājas galvas traumu, tiesas ieskatā nav vērtējams, kā pierādījumu slēpšana kā to norādījusi prasītāja, jo no lietas materiāliem kopumā izriet, ka prasītājas trauma ir fiksēta medicīniskajos dokumentos, reģistrētas veiktās manipulācijas un izmeklējumi, izvērtējot medicīnisko dokumentāciju, sniegti Veselības inspekcijas atzinumi par atbilstošu ārstēšanu.

Ņemot vērā Ārstniecības likuma 16.pantu (redakcijā uz 2011.gada 8.maiju), 46.pantu, 1.panta 10.punktu, Civillikuma 1779.panta nosacījumus, kā arī izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, pirmās instances tiesa nav konstatējusi atbildētāja darbinieku prettiesisku rīcību, līdz ar ko atbildētājai neiestājas pienākums atlīdzināt prasītājas ārstēšanās izdevumus. Tā kā nav konstatēta atbildētāja darbinieku prettiesiska rīcība, un līdz ar to nav pamata atlīdzināt prasītājai ārstēšanās izdevumus, tiesa nevērtē pārējo zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījumus.

Arī pamats morālā kaitējuma kompensācijas piedziņai ir katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība (vai atturēšanās no tās) , kuras rezultātā nodarīts kaitējums un tas ir pamats prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar prasībā un atbildētāja paskaidrojumos norādītajiem apstākļiem, tiesa secinājusi, ka lietā nav konstatēta SIA "Austrumu klīniskā slimnīca" prettiesiska neatļauta darbība vai atturēšanās no tās, kas var būt pamats morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai Civillikuma 1635. panta izpratnē.

Bez tam, 2015.gada 24.martā prasītāja iesniegusi lietā pieteikumu par rakstveida pierādījuma viltojumu un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 179.panta otro daļu lūdz izslēgt kā viltotu pierādījumu Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centra sniegtos paskaidrojumus, citā prasītājas lietā C30465114 pret Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centru. Atbilstoši Civilprocesa likuma 92. panta nosacījumiem pierādījumi ir ziņās, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā. Līdz ar to Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centra sniegtie paskaidrojumi, nav atzīstami par pierādījumiem Civilprocesa likuma 92.panta izpratnē.

Par minēto spriedumu prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa spriedumu balstījusi uz atsevišķiem pierādījumiem, nevērtējot pretrunas medicīniskajos dokumentos, dokumenti sastādīti dažādos datumos un satur atšķirīgu informāciju, tāpat saskatāmas pretrunas atbildētāja paskaidrojumos. Atbildētājs savos paskaidrojumos tiesai apgalvoja, ka prasītāja jau ieradās ar galvas traumu. Savukārt, no Veselības inspekcijas atzinuma 11.lapas izriet, ka saskaņā ar atbildētāja izsniegto izrakstu prasītāja ir pakritusi apsardzes klātbūtnē, atrodoties uzņemšanas nodaļā. Turklāt, atšķiras arī uzvedības apraksts starp slimības vēsturē fiksētajām ārstu apskatēm.

Gan paskaidrojumos, gan nosūtījumā uz „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs", gan slimnieka medicīniskajā kartē ir norādīts, ka brūces prasītājai ir apstrādātas. Savukārt, no „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs" dokumentiem izriet, ka apstrādes pēdas nav konstatētas.

Tiesas atsauce uz Ārstniecības likuma 16.pantu ir nevietā, jo saskaņā ar likuma „Pacientu tiesību likums" 5. un 6.pantiem, dakterim /pers. G/ bija jāinformē prasītāju par pieņemto lēmumu nosūtīt prasītāju uz psihiatrijas centru, bija jāieraksta to slimības vēsturē un bijā jāsaņem prasītājas piekrišana, ņemot vērā, ka saskaņā ar Ārstniecības likuma 67.pantu ārstēšana ir iespējama tikai uz brīvprātības principa, bet dakteris /pers. G/ nav konstatējis Ārstniecības likuma 68.panta daļā paredzētus gadījumus, kad prasītāju varētu nosūtīt uz psihiatrijas centru bez prasītājas piekrišanas. Nav konstatēts dzīvībai un veselībai bīstams stāvoklis, nav konstatēts arī citu personu apdraudējums. Nedz nosūtījumā uz psihiatrijas centru, nedz slimnieka kartē nav ierakstu, ka prasītāju informēja par pārvietošanu un ka prasītāja bija tam piekritusi.

Tiesa vispār nav ņēmusi vērā, 2011.gada 9.maijā R-tg /pers. H/ diagnozes. 2011.gada 8.maijā (CT) kompjutoru tomogrāfijas galvai, vēl nebija aprakstīti smadzenēs un smadzenītes iniciālas virspusējas atrofiskas izmaiņas.

Tiesas apgalvojums, ka nav nozīmes tam, ka prasītājas gūtā trauma nav reģistrēta vienotajā sistēma, ir pretrunā likumdevēja gribai. Ja likumdevējs ir paredzējis, ka trauma ir reģistrējama papildus medicīniskajā dokumentācijā fiksētajam, tad tas ir obligāts likumdevēja rīkojums, kurš nevar tikt apstrīdēts un apšaubīts, it sevišķi tiesas spriedumā.

Norāda, ka ārsts /pers.G/nekādu medicīnisko apskati nav veicis, par ko liecina nosūtīšanas garīgo diagnozi ierakstā uz Rīgas psihiatrijas un Narkoloģijas centrs par nepārtrauktu šizofrēniju.

Centra pacientu personas datu apstrādes sistēmā redzams, ka prasītājas stacionēšanas Centra stacionārā ir atkārtotas. Prasītājas diagnoze nav mainīta, visās stacionēšanas reizēs diagnoze bijusi tā pati, kas saņemot stacionāru ārstēšanu no 2011.gada 9.maija līdz 2011.gada 9.jūnijam. Dokumentus parakstīja valdes priekšsēdētājs /pers. N/ un valdes locekle /pers. O/.

Saskaņā ar Slimību profilakses un kontroles centra sniegtajām ziņām par garīgo diagnozi no 1998.gada līdz 2011.gada, atbilstoši sniegtajai informācijai 1998.gada 25.jūnijā reģistrā bija atzīmēta pieteicējas psihisko traucējumu pamatdiagnoze F20.01 „Paranoīda šizofrēnija - epizodiska, ar pieaugošām reziduālām parādībām". Šāda diagnoze bija minēta Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas atzinumos.

2015.gada 19.jūnijā tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, norādot, ka prasītājas apelācijas sūdzību pilnībā neatzīst.

Paskaidrojumos norādīts, ka prasītāja kļūdaini interpretējot un sasaistot atbildētājas paskaidrojumus par prasītājas gūto galvas traumu ar Veselības inspekcijas atzinumu ir izteikusi maldīgus secinājumus/pieņēmumus par fizisku ietekmēšanu vai uzņemšanas telpu nedrošumu.

Apstrīdot tiesas doto atsauci uz Ārstniecības likuma 16.pantu, un apgalvojot, ka atbildētājas darbinieki (ārsts /pers.G/) ir pārkāpuši normatīvajos aktos noteikto kārtību prasītājas nosūtīšanai uz Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centru, prasītāja nav izpratusi attiecīgo normatīvo aktu regulējumu. Konkrētajā gadījumā pieņemot lēmumu par prasītājas nosūtīšanu uz specializētu psihiatriskās ārstniecības iestādi, atbildētājas ārsts /pers.G/ iepriekš bija novērtējis prasītājas psihiskās veselības stāvokli, kurš nevarēja tikt atzīts par apmierinošu. Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrs pieņēma lēmumu stacionēt prasītāju un prasītāja šim lēmumam bija piekritusi. Tas, savukārt, nozīmē, ka ārsts /pers.G/ lēmumu par pacientes nosūtīšanu uz specializētu psihiatriskās ārstniecības iestādi bija pieņēmis pilnīgi pamatoti.

Nav pamatots apelācijas sūdzībā izteiktais apgalvojums, ka noraidot prasītājas lūgumu pieaicināt Veselības inspekciju un nozīmēt tiesu medicīnisko ekspertīzi, tiesa ir liegusi prasītājai iespēju gūt papildu izvērtējumu atsevišķam transportēšanas posmam,- pārvietošanai uz citu slimnīcu, kā arī gūt zinātniski pamatotu izvērtējumu medicīniskajā dokumentācijā ierakstītajam par smadzeņīšu atrofiju. Veselības inspekcija kā valsts iestāde, kuras kompetencē ietilpst pacientu sūdzību par ārstniecības iestāžu veikto ārstniecību izvērtēšana (t.sk. arī ekspertīžu veikšana) jau bija sniegusi atzinumu, kurā tika vispusīgi izvērtēts prasītājas veselības aprūpes posms pie atbildētājas un skaidri un nepārprotami norādīts, ka prasītājas veselības aprūpe atzīstama par pilnībā atbilstošu Ārstniecības likumam un nekādi pārkāpumi nav konstatēti.

Tiesas sēdē prasītāja uzturēja prasību un apelācijas sūdzību, sniedza paskaidrojumus. Atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina, sniedza paskaidrojumus.

M o t īv u da ļ a

Noklausoties pušu paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudot lietā iegūtos pierādījumus, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija uzskata, ka apelācijas sūdzība un prasība nav pamatotas un ir noraidāmas.

Izvērtējot prasības pieteikumā un apelācijas sūdzībā norādītos faktus kopsakarā ar lietā esošajiem un iztiesāšanas laikā pārbaudītiem pierādījumiem, kurus apelācijas instances tiesa novērtēja atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta prasībām, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ko apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un secina, ka lietā nav konstatēta SIA "Austrumu klīniskā slimnīca" prettiesiska neatļauta darbība vai atturēšanās no tās, kas var būt pamats morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai Civillikuma 1635. panta izpratnē.

Kā pareizi ir atzinusi pirmās instances tiesa, tad lietā nav strīda par to, ka 2011. gada 8. maijā prasītāja ieradusies SIA "/Nosaukums A/" uzņemšanas nodaļā, bet pastāv strīds par galvas traumas iegūšanas apstākļiem, proti, vai prasītāja galvas traumu ieguva atbildētāja darbinieku prettiesiskas rīcības rezultātā.

Apelācijas sūdzībā tās autore norāda, ka pastāv pretrunas starp atbildētāja sniegtajiem paskaidrojumiem un veselības inspekcijas atzinumu, proti, atbildētāja paskaidrojumos norāda, ka prasītāja jau ieradās ar galvas traumu, bet atzinumā norādīts, ka prasītāja ir pakritusi apsardzes darbinieku klātbūtnē.

No lietas materiāliem pievienotajiem 2012. gada 6.augusta un 4.decembra izrakstiem no pacienta /pers. A/ ambulatorās kartes, ko sastādījusi neirologs /pers. F/, redzams, ka 2011.gada 8.maijā prasītājai bijusi galvas trauma, kas pēc pacientes vārdiem norādīta kā atkārtota.(l.l.51-52). No /Nosaukums A/ ārstējošā ārsta /pers. G/ 2011.gada 9.maija izraksta no slimnieka ambulatorās medicīniskās kartes izriet, ka prasītāja atnākusi pati uz uzņemšanas nodaļu, stāstījusi par briesmām no citas planētas, vēlas, lai viņu aizved uz morgu, pakrītot sasitusi galvu apsardzes klātbūtnē, bez samaņas

zuduma. Ar Ātro medicīnisko palīdzību pārvesta uz Psihitarijas centru tālāki terapijai.(l.l.39).

Apelācijas instances tiesa neatrod par pamatotu apelācijas sūdzības iebildi, jo ar minētiem pierādījumiem pierādīts, ka viņa pakrita uzņemšanas nodaļā, kā arī pati prasītāja norādīja, ka galvas trauma viņai bija atkārtota. Secīgi par pamatotiem atzīstami pirmās instances tiesas secinājumi, ka lietā nav gūts apstiprinājums prasībā norādītajam, ka 2011.gada 8.maijā prasītajai galvas traumu nodarījuši atbildētāja darbinieki.

Apelātore apelācijas sūdzībā norāda, ka dakterim /pers. G/ bija jāinformē prasītāja par pieņemto lēmumu nosūtīt viņu uz psihiatrijas centru, kas netika izdarīts.

No lietas materiāliem izriet, ka 2011.gada 8.maijā prasītāja uzņemšanas nodaļā ieradusies pati, verbāla kontakta ar pacienti nav bijis, paciente sēž ar acīm ciet, nereaģē uz verbāliem kairinājumiem. Pēc apsardzes darbinieku vārdiem stāstījusi par citām planētām, lūgusi aizvest viņu uz morgu, pakritusi sasitusi galvu. Prasītājai apstrādāti nobrāzumi pieres rajonā.

Izvērtējot pacientes klīnisko ainu un murgus, pieteikta pārvešana uz Psihiatrijas centru tālākai terapijai.(l.l.29).

Pamatoti pirmās instances tiesa izvērtējot normatīvo regulējumu ir secinājusi, ka atbilstoši Ārstniecības likuma 16. pantam (redakcijā uz 2011.gada 8.maiju), ikvienam ir tiesības saņemt neatliekamo medicīnisko palīdzību. Ārstniecības likuma 46.pants noteic, ka ārstniecības personas pienākums ir sniegt pirmo un neatliekamo medicīnisko palīdzību. Savukārt Ārstniecības likuma 1. panta 10. pkt. noteic, ka neatliekamā medicīniskā palīdzība, ir palīdzība, ko cietušajiem (saslimušajiem) dzīvībai vai veselībai bīstamā kritiskā stāvoklī sniedz šādiem gadījumiem īpaši sagatavotas (apmācītas, ekipētas) personas ar atbilstošu kvalifikāciju medicīnā, kurām saskaņā ar šo kvalifikāciju ir juridiska atbildība par savu darbību vai bezdarbību un tās sekām.

Kā izriet no dežūrējošā neiroķirurga /pers. G/ konstatētās /pers. A/ klīniskās ainas 2011.gada 8.maijā, dakteris atzinis par nepieciešamu un pieņēmis lēmumu par neatliekamās medicīniskās palīdzības nepieciešamību prasītājai psihiatrijas jomā, kas kā pamatoti secinājusi pirmās instances tiesa, nav attiecināms uz piespiedu ievietošanu psihiatriskajā slimnīcā Ārstniecības likuma izpratnē, ne stacionēšanu bez pacienta piekrišanas.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka atbildētāja izvērtējot prasītājas klīnisko ainu ir rīkojusies atbilstoši normatīvajam regulējumam par neatliekamās medicīniskās palīdzības sniegšanu. Šajā sakarā par pamatotiem atzīstami atbildētāja paskaidrojumi par apelācijas sūdzību, kuros atbildētāja norāda, ka konkrētajā gadījumā pieņemot lēmumu par prasītājas nosūtīšanu uz specializētu psihiatriskās ārstniecības iestādi, atbildētājas ārsts /pers. G/ iepriekš bija novērtējis prasītājas psihiskās veselības stāvokli, kurš nevarēja tikt atzīts par apmierinošu, proti, prasītājas stāstījums par briesmām no citām planētām, izteiktā vēlme vest viņu uz morgu kopsakarā ar viņas iespēju sev nodarīt miesas bojājumus.

Civilprocesa likuma 430.panta trešā daļa paredz, ka fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Apelācijas sūdzībā nav apstrīdēti pirmās instances tiesas secinājumi, ka lietā nav gūts apstiprinājums, ka prasītājai rentgena kabinetā veikta piespiedu apstarošana kā norādīts prasības pieteikuma papildinājumos, jo atbilstoši lietā esošajam Veselības inspekcijas atzinumam Nr. 21041/900/5.3-1 (atzinuma 11.lapa) Traumatologs daktere /pers.T/ apskatījusi prasītāju, bet dēļ pacientes psihiatriskā stāvokļa tehniski nevar veikt rentgenu.(l.l.18). Minēto apliecina arī 2014. gada 20. janvāra Veselības inspekcijas atzinumā Nr. 24205/1524/5-1 izdarītais ieraksts. (atzinuma 14. lapa)(l.l.29).

Pamatoti pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka atbilstoši Civilprocesa likuma 92. panta nosacījumiem pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā. Līdz ar to Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centra sniegtie paskaidrojumi, nav atzīstami par pierādījumiem Civilprocesa likuma 92. panta izpratnē. Secīgi nav pamatoti jebkādi iebildumi apelācijas sūdzībā par daļēji paskaidrojumu izslēgšanu no pierādījuma kopuma.

Uz lietas priekšmetu un pamatu vispār neattiecas apelātores norāde apelācijas sūdzībā, ka viņa bija atlaista no Dzelzceļu slimnīcas un to, ka viņa ir beigusi Latvijas Universitāti.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz sprieduma motīvu daļā norādītajām materiālām tiesību normām un Civilprocesa likuma 430.pantu, 432. – 434. pantiem, Civillietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

/pers. A/ prasību pret SIA "/Nosaukums A/" par nodarīto zaudējumju un kaitējuma piedziņu noraidīt pilnā apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākā tiesā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams 2015.gada 17.novembrī.

Priekšsēdētājs: M.Sviķis

Tiesneši: G.Ozoliņa
L.Volberga